

STRIJD KREEET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIË.

EDWARD J. HIGGINS, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter.

JOHANNES W. DE GROOT, Kommandant.

35ste JAARGANG No. 3.

Internationaal Hoofdkwartier:
101 Queen Victoria Street. Londen E.C.

MAART 1934.

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Oost-Indië: Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

HET wordt algemeen gezegd dat het geweten de stemme Gods is in ons zelve en toch, wanneer wij naar de getuigenissen luisteren van verscheidene menschen, zijn wij er ons heel spoedig van bewust, dat er een verschil is in hetgeen het geweten tot den een en tot den ander zegt. De eene persoon kan zich met een gerust geweten inlaten met allerlei verkeerde handelingen, terwijl een ander zeer voorzichtig is, alles wat eenigszins twijfelachtig is als zonde beschouwt, en zich beschuldigd voelt, als hij daaraan toegeeft.

Iemand kan een daad verrichten met het gevoel dat hij volkomen juist is in zijn optreden, terwijl een ander weigert diezelfde daad te doen, omdat zijn geweten zulks niet goedkeurt.

Gehoorzaam aan hun geweten, zijn de martelaars van de eerste Kerk met heldenmoed den dood tegemoet gegaan, en ook terwille van hun overtuiging (wat niet anders is dan het uitspreken van de stem van het geweten) brachten de leiders der Inquisitie hunne onschuldige slachtoffers tot een schrikkelijken dood.

Zelfs Paulus, de groote Apostel, vóór zijn wonderbare bekeering dacht goed te doen, toen hij de Christenen van zijn tijd vervolgde.

Wat is dan het geweten? Welke plaats neemt het geweten in in onze houding tegenover God?

Wat de Bijbel ons leert aangaande het geweten, geeft ons interessant studie-materiaal. Uit de geschiedenis van het Paradijs leeren wij den oorsprong van het geweten. Laat ons eerst acht slaan op het woord zelf — De wortel van het oorspronkelijk woord beteekent: „te weten.”

Wij bemerken, dat eerst nadat Adam en Eva gezondigd hadden, ze wisten ..... hunne oogen werden geopend. Zij hadden gegeten van den „boom der kennis des goeds en des kwaads” en inderdaad werd die kennis door hen verkregen.

Nu wisten zij de beteekenis van het woord „kwaad”. Voordat zij ongehoorzaam waren, hadden zij geen idee gehad wat het beteekende. Kwaad? Zonde? Iets verkeerd? Zij wisten niet wat het was! Het was niet noodig zulks te weten. Zij hadden niets te maken met deze dingen; voor hen bestonden ze niet eens!

Gelukkige onwetendheid.

Maar nadien wisten zij. Het geweten vond zijn oorsprong, onmiddellijk nadat de zonde zijn intrede gedaan had in het hart. Zij ontvingen toen het vermogen om te kunnen onderscheiden het kwade en het goede. Dat vermogen was een nieuwe ervaring. Zij waren een gevaarlijken weg ingeslagen, in veranderde levensomstandigheden en zij hadden een voorbehoed-middel nodig, opdat ze niet heelemaal misleid zouden worden. Evenals ziekte van het lichaam zich openbaart door een te hooge temperatuur, een te vlugge pols, of door pijn, zoo wordt de tegenwoordigheid van de zonde aan ons bekend gemaakt door een onrustig geweten en door een verstoord geestelijke evenwicht.

Sundar Singh schrijft in een van zijn boeken: „Het geweten is de moreele

HET GEWETEN

DOOR

MEVR. KOMMANDANT DE GROOT.

wet binnen in ons, waarvan de kiem zich bevindt in ieder mensch en behoefte heeft aan opvoeding, discipline, praktijk en gewoonte”.

Het geweten is een vermogen van de ziel.

Een klein kind is in het bezit ervan en door den invloed van ouders, onderwijzers en anderen, die in aanraking komen met het kind, wordt het verrijkt door het leeren, vrij en volgens eigen wil, want voorbeeld maakt veel meer indruk dan overvloed van woorden. Het kind leert het goede van het kwade onderscheiden volgens de maatstaf, aangegeven in zijn eigen omgeving en door zijn eigen opmerkingen.

sprak en het verschil aantoonde tusschen het goede en het kwade.

In het begin was alles wel, misschien onder den invloed van Godsdienstige ouders, van een goeden, Christelijken leeraar, van de Zondagsschoollessen, enz. Het geweten werkte volkomen normaal, zooals dat behoorde, aangevende precies wat goed en wat kwaad was. Maar op een of andere wijze liet de ziel zich gaan en minder notitie werd genomen van die stem, zoo helder en duidelijk, die alles wat goed was aanmoedigde en waarschuwde tegen het kwade.

Toen ik als schoolmeisje een kamer alleen had, kocht ik een wekker,

SCHAKEL DEZE STEM NIET UIT

Een kleine jongen, die door zijn vader, een misdadiger, geleerd werd om te stelen, kreeg de gewoonte om er niet meer aan te denken als aan iets, dat verkeerd was. De opvoeding van het jeugdige geweten was totaal verkeerd, en met de jaren werd het geweten van den jongen een valsche wegwijzer.

Geen wonder dat de jongeman ten slotte in de gevangenis kwam. Evenals een beschadigde thermometer een verkeerde temperatuur aanwijst of evenals een kompas, beïnvloed door een verborgen stuk ijzer, den magneet een verkeerden koers doet aangeven.

Wanneer men zwart herhaaldelijk wit noemt en het tot een gewoonte maakt dingen bij den verkeerden naam te noemen, wordt het geweten in een verkeerde richting geleid. Zoo wordt aangeduid wat een misvormd geweten is.

Er bestaat ook een geweten, dat doof is geworden. Langzaam doch zeker wordt het geweten getraind geen acht te slaan op de stem, die zoo duidelijk

zoodat ik bijtijds wakker kon worden zonder iemand anders lastig te vallen om mij te komen wekken. Den eersten morgen toen de wekker afging, werd ik met schrik wakker en sprong uit bed, trotsch dat deze nieuwe methode mij zoo goed beviel.

Zoo gebeurde het ook den tweeden en derden morgen. Na een tijd vond ik het vervelend het harde geluid van den wekker te hooren en vond het prettiger om mij om te draaien en nog vijf minuten in bed te blijven. Tot het zoo ver ging, dat ik niettegenstaande het harde geluid van de bel niet meer op tijd wakker werd en iemand mij moest komen wekken.

Dit was voor mij een groote nederlaag. Wat was de oorzaak daarvan? Ik had de gewoonte aangenomen om niet meer naar de bel te willen luisteren. Ongehoorzaamheid!

Door deze ervaring heb ik later een diepe geestelijk les geleerd.

Een doof geworden geweten kan jaren lang nonactief blijven, maar

wanneer het door Gods Geest wakker geschud wordt — een wonder dat in een oogenblik plaats kan grijpen, door een ongeluk, door wanhoop of door moeilijkheden, dan, o, welk een wroeging is er. Een gejaagd en verontrust geweten is erger dan de dood, want de dood zelf kan hem niet dooden, aan de overzij blijft het spreken.

Het woord Gods en de Heilige Geest, sprekende tot ons, geven ons nieuw licht, en volgens dit licht stemmen wij het geweten.

Er is een moreele wet, die door God aan een iegelijk geopenbaard wordt, die daarnaar verlangt. Aan ons is 't, ons hart daarnaar te stemmen, om daarmede in harmonie te zijn.

Er zijn vele stemmen, die tot ons spreken, van groote verscheidenheid ook, doch onder hen hooren wij die eene stem, sterk, diep, veilig en waar, — Gods stem.

En wanneer wij stilzwijgen en luisteren, hooren wij beter en helderder Zijn stem en alle andere stemmen worden niet meer vernomen.

* * *

Een typische illustratie hiervan vindt men in de Radio. Verscheidene stemmen kunnen worden vernomen, een ieder heeft zijn eigen golflengte, wij kunnen kiezen welken zender wij willen en alles zoo stellen, dat wij naar zijn stem kunnen luisteren. Als wij ons daarop concentreeren, dan moeten alle andere stemmen zwijgen.

Wij hebben geleerd hoe den Groeten Zender van Licht en Waarheid te zoeken; onzen God. Indien wij het geweten gebruiken, ons innerlijk Radiotoestel, dan zullen wij duidelijk Zijn stem hooren en geen andere.

Dit vraagt oefening, daarom zegt Paulus: „Ik oefen mijzelf om altijd een onergelijk geweten te hebben bij God.” (Handelingen 24 : 16).

Het goede geweten laat Gods stem hooren en is geoefend naar God te luisteren en naar niemand anders. Hoe meer het goede geweten alzo geoefend wordt, des te meer teeder en waakzaam wordt het.

De minste trilling wordt gehoord en gevoeld. Geen afstand is te groot; Gods stem spreekt door. Geen storingen, hoe luidruchtig ook, kunnen verhinderen, dat de zekere en diepe stem gehoord wordt.

Een slecht geweten veroorzaakt onbeschrijfelijk lijden, waardoor de ziel geplaagd wordt dag en nacht.

Om hiervan bevrijd te worden is er slechts een weg, n.l. in berouw alles voor God te belijden en gewillig te zijn, voor zoo ver het in ons vermogen ligt, alles in orde te brengen, ook bij de menschen, tegen wie wij gezondigd hebben.

*

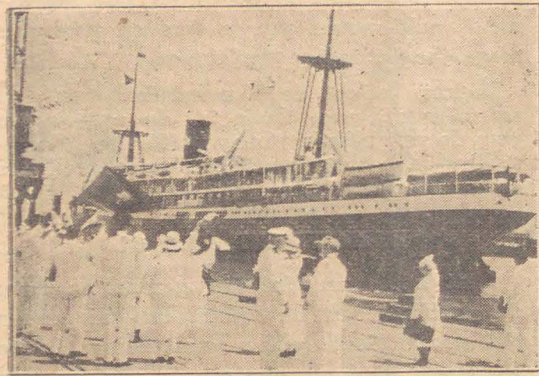
Een goed geweten is het innerlijke getuigenis van de ziel, dat alles binnen in ons wel is.

Berouw en belijdenis van schuld brengen ons tot Jezus Christus, Die vergiffenis schenkt en vrede.

DE CHEF VAN DEN STAF. LAATSTE BERICHTEN.

Tot wederziens!

De Chef van den Staf is ons en ons land niet vergeten en, evenals wij, denkt hij met vreugde terug aan zijn bezoek hier.

Uit een brief door hem den 19den Januari aan den Kommandant geschreven, nemen wij het volgende over:

„Wat een gelukkigen tijd hadden wij te zamen!

Hoe sterk voelden wij dat God in ons midden was!

Hoe rijklijk zegende en hielp Hij ons! Hoeveel vriendelijkheid heb ik mogen ondervinden van U en Mevrouw de Groot en al de andere makkers! Ik ben zoo dankbaar voor dit alles.

Ik geloof dat de zegeningen toen ontvangen, van blijvenden invloed zullen zijn en zich verspreiden zullen, waardoor steeds meer en meer tot stand gebracht zal kunnen worden in 't belang van ons Legerwerk in Nederlandsch-Oost-Indië.”

Met zeer veel belangstelling hebben wij de verdere Campagnes van den Chef van den Staf in China, Japan en Korea gevolgd.

Een telegram uit Peiping dd. 5 Februari 1934 meldt:

„Ontvingen een zeer vriendelijk en hartelijk welkom.

De samenkomsten van het begin tot het eind van de Campagne rijklijk gezegend en welgeslaagd. De Pers artikelen hebben veel bijgedragen om de belangstelling van het publiek op te wekken.

Niets kon overtreffen de warme belangstelling getoond door alle klassen. Tot onze groote vreugde mochten wij in iedere samenkomst zielen zien komen tot den Heer, in het geheel 280. De Chef van den Staf wordt wonderlijk door God ondersteund.”

Een latere telegram uit Moukden dd. 13 Februari luidt:

Noord China — Liefde loyaliteit en enthousiasme merkwaardig — Officiers- en andere samenkomsten rijklijk gezegend — Gods tegenwoordigheid en macht op wonderbare wijze geopenbaard.

Zeer groote belangstelling en warme waardeering ondervonden van het publiek. Wij hebben heerlijke resultaten mogen zien van deze Campagne — 580 zochten den Heer.”

* * *

Korea.

19 Februari.

„Niets kon overtreffen de zeer hartelijke gevoelens van belangstelling bij het welkom door alle klassen betoond jegens onzen Leider.

Samenkomsten uitstekend geslaagd.

De Chef van den Staf leidde op Zondag Heiligings- en Verlossings-samenkomsten. Gods kracht geopenbaard — Rijke zegeningen — Niet minder dan 400 tot den Heiland gekomen om Heiligheid en Verlossing te zoeken voor eigen hart — De Pers heeft zeer waardeerd geschreven over het werk van het Leger des Heils.”

***

Nog rest de Campagne in Japan waar met dezelfde verlangens wordt uitgezien naar stroomen van Gods zegen. Geve God ook daar een uitstorting van Zijn Geest.

God zegene den Chef van den Staf.

De laatste begroeting.

KOMMANDANT DE GROOT. FEESTAVOND TE SOERABAIA.

DE zaal van de Loge „De Vriendschap”, waar Kommandant de Groot zou verschijnen temidden van zijn Soerabaiasche vrienden, was reeds lang voor half acht vol. Het zag er zeer feestelijk uit; voor het podium stonden verschillende bloemstukken van de Rotary Club, van de Protestantsche Gemeente, van de jongens van het Militair Tehuis, van het Inlandsch Heilslegerkorps Dapoean en van particulieren, — en daarnaast stond de Bloed- en Vuur-banier, evenwapperend op den wind, die door de geopende zijdeuren naar binnen kwam.

De samenkomst werd geopend met samenzang en gebed waarna de Kommandant de 27ste Psalm liet voorlezen: „De Heer is mijn licht en heil, voor wien zou ik vreezen?”

Majoor Uylings heeft vervolgens den Kommandant ter gelegenheid van zijn 45-jarig jubileum hartelijk toegesproken.

Toen kwamen er op: een sergeant van de mariniers en korporaal der marine, in gezelschap van Majoor Hermes, beheerder van het Militair Tehuis. Majoor Hermes hield een van achtning en waardeering getuigende toespraak, en de mariniers overhandigden den Kommandant een prachtig bloemstuk voor wat hij voor het Tehuis heeft gedaan.

Achtereenvolgens kwamen daarna naar voren deputaties van meisjes, allen met bloemen, van het Chineesche korps en het Ambonneesche korps, waarbij de begeleidende Officiëren den jubilerenden Kommandant toespraken.

Ook was er een deputatie van het Jeugdwerk, die niet slechts bloemen haar tolk liet zijn, maar ook den jubilaris toezong. Majoor Hallman, de Directrice, sprak namens de Leger des Heils kliniek; Majoor Brandt had een warm getint persoonlijk woord. Op ontroerende wijze bracht de Beheerder van de Leprozerie Semaroen de gelukwensen van zijn patienten over.

Kommandant de Groot heeft in zijn dankwoord alle werk van het Leger des Heils afzonderlijk even besproken, en allen werkers een riem onder 't hart gestoken, op de hem eigene pittige wijze.

Hierna trad de voorzitter van het Plaatselijk Steun-comité voor werklozen, de heer Cool, naar voren om te getuigen van de groote sympathie van het Comité voor het werk van het Leger des Heils voor de werklozen.

Spreker had de huldiging van den Kommandant in Batavia bij mogen wonen, en dit was voor hem een onvergetelijk uur. „Wij hebben de grootste bewondering voor Uw stuwkracht”, zei hij, „voor de wijze, waarop U altijd recht op het doel afgaat!”

Ds. C. Hamel van de Protestantsche Kerk getuigde van de waardeering zijner gemeente en van hem persoonlijk voor alles, wat het Leger doet.

Het Officiëren-zangkorps zong daarop een Leger-lied, dat toepasselijk was gemaakt op 's Kommandanten jubileum.

Tusschen de bedrijven door waren verschillende liederen gezongen; er was een sfeer geschapen van feestelijken ernst en gewijde vrolijkheid. De juiste sfeer voor wat nu kwam.

Kommandant de Groot ging vertellen van zijn ervaringen tijdens zijn 45-jarig Heilsofficiërschap. Geestdriftig had de Kommandant het over het Christendom van de Daad, dat de Legermenschen inspireerde en aanvuurde. En hij spoorde allen aan, in ootmoed en eenvoud dit daad-Christendom na te streven, daarbij heenwijzend naar den Kruisdrager-zelf.

Met een peroratie, waarin was verwerkt een woord van dankbaarheid voor den ijver der Soerabaiasche Leger-menschen, besloot de Kommandant zijn rede.

Er waren in den loop van den avond nog verschillende gasten bij gekomen, o.a. Ds. Hilderling en Ds. Bartlema. Laatstgenoemde heeft den Jubilaris nog hartelijk toegesproken, zijn geluk-

wensen vastknoopend aan een Groningsche herinnering aan het optreden van het Leger.

Volledigheidshalve moet nog worden vermeld, dat de predikanten Kostelijk en Van Hoogstraten voor den aanvang der bijeenkomst hun opwachting bij den Kommandant hadden gemaakt, en dat ook de Marine-Commandant hem bereids gecomplimenteerd had.

Na afloop van de bijeenkomst bestond er gelegenheid om Kommandant de Groot persoonlijk te feliciteeren. De eersten, die daarvan gebruik maakten, waren Gouverneur en Mevrouw Kuneman, die de samenkomst niet hadden kunnen bijwonen, maar in geen geval wilden achterblijven in waardeering voor Indië's Leger-leider.

Verder verscheen hier ook, zoo van een vergadering, Burgemeester van Helsingden.

Soerabaia heeft Kommandant de Groot, en in hem den arbeid van het Leger des Heils, waardig en overtuigend bejubeld!

(Overgenomen uit het Soer. Hdsbld).

GENERAAL HIGGINS.

Een Aneta bericht uit den Haag, ddo. 17 Februari, meldt de aankomst aldaar van den Generaal, die een zeer belangrijke samenkomst leidde in het Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen.

Nader vernemen wij, dat in die bijzondere bijeenkomst tegenwoordig waren, de Ministers Colijn, Donner en Slotemaker de Bruine.

De Engelsche „War Cry” geeft een verslag van zegenrijke samenkomsten door den Generaal geleid, niet alleen in groote steden doch ook in kleinere plaatsen, waar op wonderbare wijze Gods kracht werd geopenbaard.

De Generaal werd in audientie ontvangen door H. M. de Koningin.

Commander Eva Booth.

Binnenkort vertrekt de Commander naar Australië en Nieuw-Zeeland waar zij bijzondere Congressamenkomsten zal leiden.

Op haar terugreis zal de Commander Colombo aandoen en daar een Lezing houden. Moge God haar bezoek aan deze plaatsen tot rijken zegen doen zijn.

DE JAARLIJKS

Waarde makkers en vrienden

Terugblikkende op het ja God slechts danken voor heeft om de moeilijkheden te

Daartoe was allereerst derhielden met den Almachtig in den strijd tegen kwaad en levensweg en gordde ons a werden wij in staat gesteld weer met welslagen te volbre

Het Evangelie werd met troost, de hongereenden gevo vrede en blijdschap alom ver. Gode zij

De wolken, die zich bove gepakt, worden steeds donke de toestand zoo nijpend als moeden wat nog te wachten

Maar ons vertrouwen is wegen openen en nieuwe b die wegen opgaan en de bro

Voorts rekenen wij erop die ons immer zoo getrouw nancieele hulp ter zijde zull de crisis voor het Leger des dat de aanvragen om hulp verminderen. Wilt U ons bij

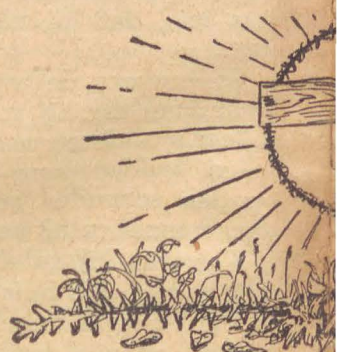
In het bijzonder geduren zooveel blijken van belangte arbeid ondervonden, dat geen Indische Samenleving staat a

Officiëren en Soldaten zal de Zelfverloochenings-Aa Vat deze bijzondere poging werkt volhardend in het ge

Vrienden van onzen ar ren en Soldaten bij U zull geeft met milde hand. Dat t zamen arbeiden, tot heil van

DE CONFEREN VANG EEN DAG GOEDE VI

Bijzondere Samen KOMMANDANTEN

Daar onder 't kruis van Jezus

Mag ik zoo gaarne zijn —

De schaduw van een hooge rots

In barre zandwoestijn;

Een huis in wijde eenzaamheid,

Een plek, waar 'k schuilen mag

Voor 't branden van de middag

En 't zwoegen van den dag.

CHE AANVRAGE.

... dat achter ons ligt, kunnen wij de wijze waarop Hij ons geholpen overwinnen.

... nodig, dat wij een innig contact ongen God. Hij was het Die ons sterkte ellende. Hij bemoedigde ons op den met kracht uit den hooge. En zoo ook in het afgelopen jaar onze taak engen.

... kracht gepredikt, de bedroefden geed, de behoeftigen verzorgd, en licht, spreid.

... alle lof en dank!

... en Nederlandsch-Indië hebben samen-der en dreigender. Nog nimmer was thans. Niemand kan ook maar verstaat.

... op den Heer: Hij zal ons nieuwe onnen doen zien. Maar wij moeten onnen zoeken.

... dat de vrienden van onze arbeid, steunden, ons krachtig met hun fi-ten staan; dat zij allen beseffen dat Heils een dubbel gevolg heeft, n.l. op toe nemen, terwijl de inkomsten staan?

... de laatste maanden hebben wij elling in en waardeering voor onze twijfel mogelijk is: de Nederlandsch-achter ons.

... van het Leger des Heils: Dit jaar anvrage den 1sten April aanvangen. van den beginne met kracht aan, en loof.

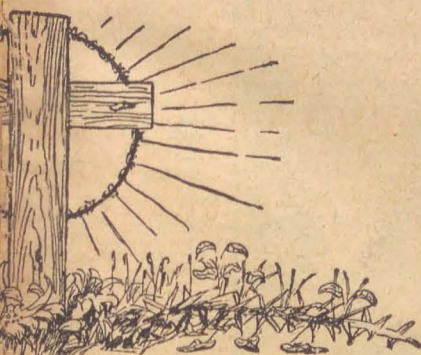
... beid: Tast, als straks onze Officie- len aankloppen, diep in Uw zak, en wij dan zoo, onder Gods zegen, te- Nederlandsch-Indië.

De Uwe in Zijn dienst,
J. W. DE GROOT.
Kommandant.

TIE TE BANDOENG

GT AAN MET
BIJ HET KRUIS
IJDAG 30 MAART.

omsten onder leiding van
MEVROUW DE GROOT.

O stille, blijde toevlucht,
O schuilplaats, mij bereid!
Ontmoetingspunt van 's Heeren liefd'
En Zijn gerechtigheid!
Zooals weleer in Jacobs droom,
Zoo schijnt mijns Heilands kruis
De ladder, die mijn ziel verbindt
Met 't Hemelsch Vaderhuis.

Beknopt verslag van de

R E D E

van Prof. Dr. J. R. Slotemaker de Bruine, Minister van Sociale Zaken.

„Toen tot mij de vraag kwam of ik bereid zou zijn om hier te spreken heb ik onmiddellijk toegestemd, want ik wilde in het midden van het volk, gaarne, in dezen zwaren tijd, uitspreken, hoe de Regeering in bijzondere mate waardeert, dat onder ons Nederlandsch volk krachten werken als ons Heilsleger. Met vreugde wil ik hier uitspreken, wat het Leger des Heils in dezen moeilijken tijd tot ons allen te zeggen heeft. Ik wil niet spreken over de theoretische vraag, wat in het algemeen het Leger beteekent. Neen, Spreker wil een vraag uit de volle praktijk naar voren brengen. In vele functies is Spreker in aanraking gekomen met het waardevolle Legerwerk en ook in de taak die hij thans in zijn ambt dag aan dag te vervullen heeft en waarin ik, zegt Spreker, met allerlei nood en ellende in aanraking kom, zie ik telkens weer de groote beteekenis van den arbeid van het Leger des Heils.

Spreker wil stilstaan bij drie punten, n.l.: Wat beteekent het Leger des Heils voor onze natie, dus de nationale zijde; ten tweede: wat is de beteekenis van het Leger des Heils voor het sociale leven; ten laatste hetgeen het Leger des Heils te zeggen heeft in geestelijk opzicht.

Om te beginnen staat Spreker stil bij de nationale beteekenis van den Leger-arbeid, dus wat het Leger in zijn werk tot ons volk als geheel wil zeggen.

roept Spreker uit. Een taak voor allen. Laat ons niet tegenover elkaar staan. Overall is werk te doen om nood te lenigen, om vertwijfelden te troosten. Wij worden naar elkaar toegedreven om een nationale taak te vervullen. Die taak vervult het Leger zoowel in haar geheel als lid voor lid, nu het in dezen tijd armoede en werkloosheid meehelpt en meedraagt.

Voorts staat Spreker stil bij den socialen kant van den Legerarbeid. Er is een tijd geweest waarin men beweerde, dat alle leed moest worden tegengestreden door neerbuigende, zoekende Liefde. Later zeide men, neen, geen aalmoes, geen barmhartigheid, maar ondersteuning en recht. Ieder mensch heeft aanspraken, — laat de overheid er door wetten in voorzien.

Over de kwestie barmhartigheid of recht zou men urenlang kunnen spreken maar niet nu. Ondanks het feit, dat de overheid kwam met verzekeringswetten hebben alle overheidsbemoeiingen niet kunnen bewerkstelligen, dat alle nood gelenigd werd. De barmhartigheid kon niet ontbeerd worden. Het werk dat gedaan wordt uit liefde bleek niet voldoende en ook het werk van de overheid bleek niet toereikend. Thans zijn noodig barmhartigheid zoowel als wetten en nu de nood dringt moeten er menschen zijn, die, zonder daarvoor betaald te worden, de overheid willen schragen in haar zware taak, dien nood te lenigen.

De Chef van den Staf, temidden van de Officieren, voor het huis van de Kommandants.

Er zijn menschen, die beweren dat de overheid moet regeeren in den meest beperkten zin des woords. Alles wat er verder gedaan moet worden, dient dan te geschieden door vereenigingen, bijzondere kringen, groepen en kerk.

Daar zijn er ook die beweren, dat alle behoeften en nooden moeten worden weggenomen door den Staat en niet door vereenigingen, die alle op eigen wijze werken. Het kenmerk van dezen tijd is, dat wij over deze vraag niet meer kunnen vechten. Er is niemand die gelooft, dat de maatschappelijke kringen de maatschappelijke nooden alleen zouden kunnen lenigen. Ook de overheid kan het niet alleen. Als een van deze beide machten, Staat of Maatschappij, het alleen moest doen, zou de nood bij lange na niet zoo gelenigd kunnen worden als nu gebeurt.

Zoo is nu het Leger des Heils een belichaming van een dier krachten — en het Leger zal zelf niet willen dat ik zeg de eenige kracht, die medewerkt aan de ontzaggelijk zware taak van de overheid. Samenwerking is noodig, broodnoodig en als overheidspersoon doet Spreker een hartstochtelijk beroep op alle krachten, die in ons volk aanwezig zijn, om door den zwaren tijd, nu de storm door de touwen van het staatschip giert, heen te worstelen. In dezen tijd alle hens aan dek; wij komen er niet als niet allen meewerken,

Niet recht, maar noodzaak is op het oogenblik het eerste! Laat men toch niet alles verwachten van de heeren in den Haag, want die kunnen in dezen moeilijken tijd niet alles wat zij willen. Ook hier belichaamt het Leger des Heils — en het Leger zal ook hier wel willen erkennen dat het daarin niet de eenige is — de gedachte, dat overheid en liefdevolle arbeid moeten samenwerken. Het Leger roept ons allen toe: helpt mee sociaal! Dat ieder zijn best doe om allen in dezen zwaren tijd nog te laten leven!

Ten slotte staat spreker stil bij het geestelijk getuigenis dat er van het Leger uitgaat. Al die mannen en vrouwen zijn in staat hun socialen en nationalen arbeid te verrichten vanuit een geestelijken bodem. Zij zeggen noch de nationale, noch de sociale taak te kunnen vervullen, tenzij zij steunen op den geestelijken bodem, waaruit zij krachten putten.

Nu weet spreker wel, dat er menschen zijn, die uit andere overwegingen soortgelijk werk doen en spreker, die dezen avond een beroep doet op allen, zal wel laten hierover iets te zeggen. Spreker heeft een buitengewone bewondering voor hen, die meenen het werk te kunnen verrichten zonder uit dien Goddelijken bron te putten. Maar spreker wil dit wel zeggen, dat hij voor zich alleen den moed tot

dezen zwaren arbeid kan bewaren om Godswil. Dat is ook de groote kracht van het Leger. Het leert aan ons volk — en het zal ook hier wel in toegeven, dat het daarin niet de eenige is — dat God kracht geeft, den een om zijn taak te vervullen, den ander om zijn lot te dragen. Kracht tot werk en kracht tot dragen, trots alle moeite en teleurstellingen.

Nog op iets anders wil spreker de aandacht vestigen, n.l. hierop: dat Jezus Christus antwoord geeft op de vragen van dezen tijd. Waar toch moeten we heen met al die werkloozen, met de jeugdigen, die geen arbeid kunnen erlangen, met degenen die op middelbaren leeftijd zonder toekomst, zonder vooruitzichten, zijn uitgestooten uit het productie-proces? Waar moeten we heen met de tobbers, de lijders, de armen?

Als Jezus Christus niet in de wereld ware gekomen, was er een antwoord op die vraag t.w. weg er mee, uitsterven, opruimen. Dat klinkt wreed, maar men bedenke, dat nog geen honderd jaar geleden een natuurkundige aantoonde, dat, als er in de natuur een teveel aan exemplaren komt, alleen de sterke, de meest bewerkte exemplaren, zich handhaven ten koste van de zwakke.

Als het nu zoo gaat in het rijk der natuur, riepen toen sommigen uit, als alleen de besten en sterken blijven en de zwakken worden weggeduwd, onder den voet geloopt, moet dit dan zoo ook niet zijn onder de menschen, in hun vreeselijken concurrentiestrijd en is dan niet iedere steun aan het zwakke en het noodlijdende, verkeerd?

Dus de toekomst aan de sterken en niet steunen? Niemand durft dit laatste te verdedigen, maar ieder gaat uit om te helpen! Dat danken wij aan het woord en de daad van Jezus Christus. Hij heeft Zich gegeven aan het arme, het zwakke en nooddruftige geschraagd en gesterkt. Hij droeg onze zonden en smarten op Zijn eigen hart. Had het bij Hem gegolden: het beste de kans, dan was Hij in den Hemel gebleven. Hij heeft ons geleerd het zwakke te schragen, het wankele op te richten. Wij moeten voor elkander zorgen en trachten te redden, wat dreigt onder te gaan.

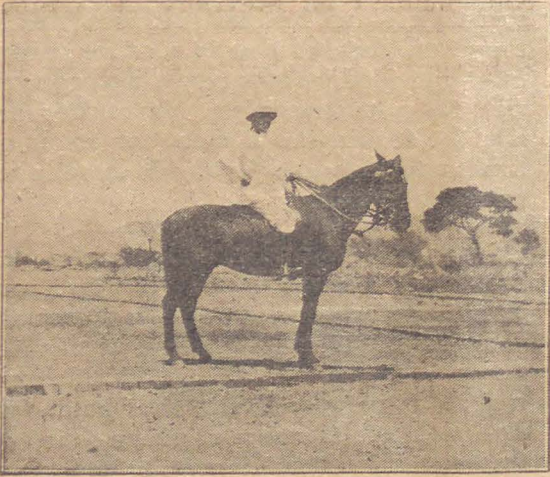
Als het Leger des Heils Jezus noemt in het midden van ons volk, — en dat doet het en als geheel en ieder lid individueel — dan verricht het daarmee een daad van nationale en sociale beteekenis; dan brengt het ons volk bij, de absolute en onwrikbare overtuiging dat wij moeten redden wat dreigt om te komen. God roept ons allen, die deernis hebben met ons volk, ieder persoonlijk.

Tot slot deze geschiedenis, die velen Uwer wellicht kennen. Een onderwijzers had haar klas het verhaal van den barmhartigen Samaritaan verteld. Zoo goed, dat de kinderen in het speekwartiertje besloten Samaritaantje te spelen. Een was er roover, een ander ezel, een derde Priester en een vierde slachtoffer; ook een die Samaritaan was.

Het ging goed, eenmaal, tweemaal tot bij den derden keer opeens de Priester weigert door te spelen en begint te schreien. De juffrouw komt er aan te pas en vraagt wat er aan mankeert. Dan blijkt het, dat het den Priester onmogelijk is verder te spelen. Hij kan zijn rol niet meer vervullen. „Ik wil niet langer Priester zijn”, roept hij uit. Het is hem onmogelijk langer langs het slachtoffer te gaan. Laat ons zoo in dezen tijd niet de rol van Priester spelen, maar naar Jezus voorbeeld, Hem, Die de Eeuwige Samaritaan is, volgen en Samaritaan zijn.”

(overgenomen uit het Tijdschrift van het Leger des Heils in Holland met betrekking tot den Reclasseeringsarbeid).

IN HET BINNENLAND VAN
ZUID-RHODESIA.

De Kommandant te paard.

Onvergetelijk zijn de indrukken die ik medegenomen heb uit Zuid-Afrika, na ruim vier jaar in dat uitgestrekte land gearbeid te hebben.

Het Zuid-Afrikaansche Territorie van het Leger des Heils strekt zich uit van Kaapstad tot aan de Belgische Congo en zes dagen en vijf nachten zijn noodig om van het eene tot het andere einde te reizen. Het Leger verricht er zijn arbeid onder menschen van velerlei ras en stam; onder de Boeren en Britten, onder de Zoeloes, Matabelen, Kaffers, enz.

Het Officiers-korps bestaat uit vertegenwoordigers van al deze volken, maar de liefelijkste herinneringen bewaar ik aan den geest van eenheid, die het opvallende kenmerk is van onze Officiëren in dat Territorie.

In de voornaamste plaatsen, zooals Johannesburg, Durban, Kaapstad, Port Elisabeth, Kroonstad, Bloemfontein, enz., wordt door het Leger des Heils een prachtig werk verricht op geestelijk en maatschappelijk gebied.

U vindt daar up-to-date ingerichte Ziekenhuizen, Tehuizen voor kinderen, Landbouw-kolonies, enz.

Bijzondere aandacht heeft het Leger des Heils den laatsten tijd gegeven aan de twee millioen menschen die in Noord en Zuid-Rhodesia leven. Thans vormt dit gebied een zelfstandig Territorie onder leiding van Luit. Kolonel Moffat. Indertijd behoorde dit uitgestrekte gebied tot het Zuid-Afrikaansche Territorie.

Wanneer eenmaal 's jaars een Congres gehouden werd in deze streken, kwamen diep uit de binnenlanden vandaan de Heilssoldaten, onder leiding van hun Officiëren. Dagen en dagen liepen zij totdat eindelijk de plaats van samenkomst, de Howard-nederzetting bereikt werd. Ieder van de Congresgangers nam voldoende leeftocht mede voor de reis en voor den tijd van het Congres. Op bijgaande foto ziet U zulk een groep Heilssoldaten afgebeeld.

ERVARINGEN IN ZUID-AFRIKA

DOOR

KOMMANDANT DE GROOT.

Gedurende het bezoek van den Generaal aan Zuid-Afrika werd een dergelijk Congres door ongeveer 5000 Matabelen en andere stammen bijgewoond. Honderden kwamen tot bekeering en alle deelnemers gingen van het Congres weer terug naar hun woonplaatsen, ver in het binnenland, gesterkt en krachtig om staande te blijven temidden van de invloeden van het heidendom om hen heen.

Om een van onze nederzettingen in de Zambesi-vallei te bereiken was het noodig een reis van tien dagen per ossenwagen te maken. In deze en dergelijke nederzettingen bevinden zich een school, een polikliniek en een Korps, waar een gezegend en zielreddend werk wordt gedaan.

Op een van onze reizen door het binnenland van Afrika, bleven wij, met onze Ford, midden in een rivier

VAN KOMEN EN GAAN.

Majoor H. Taylor overgeplaatst naar Zuid-Afrika.

Van het Internationaal Hoofdkwartier hebben wij bericht ontvangen dat de Generaal besloten heeft den

Algemeen-Secretaris en Mevrouw Taylor over te plaatsen naar Zuid-Afrika, waar de Majoor de aanstelling van Financieel-Secretaris voor het Territorie zal vervullen.

Hoewel dit vaarwel tamelijk plotseling is opgekomen, hebben de Majoors als goede Soldaten de Vlag gesalueerd en zich gereed gemaakt om naar hun nieuwe post te vertrekken.

Gedurende den tijd dat de Majoor met ons gearbeid heeft, hebben wij hem leeren kennen als een oprecht en waar Christen, die zijn arbeid verrichtte als een goed volgeling van onzen Heiland.

Mevrouw Taylor heeft haar beste krachten gewijd aan het behartigen van de belangen van den Gezinsbond; veel heeft zij mogen bijdragen tot de vorming en uitbreiding van de verschillende plaatselijke afdelingen.

Wij zijn God dankbaar voor het vele dat Majoor en Mevrouw Taylor hebben mogen doen in het belang van den Leger-arbeid in Nederlandsch-Indië.

Onze gedachten en gebeden zullen de Majoors op de reis naar hun nieuwe arbeidsveld vergezellen.

God zegene de Majoors en hun vier kinderen!

**

Op den 28sten Maart zullen de door den Generaal aangestelde nieuwe **Chef-Secretaris, Luit. Kolonel D. Ridsdel** en Mevrouw Ridsdel met hun twee kinderen, te Batavia aankomen.

Ik ken den Luit. Kolonel en Mevrouw Ridsdel beiden zeer goed, zij werden namelijk in onze Kweekschool te Amsterdam tot Officier van het Leger des Heils opgeleid. Sindsdien is hun loopbaan zeer voorspoedig en nuttig geweest. Gedurende vele jaren was de Kolonel verbonden aan het Hoofdkwartier te Londen als „International auditor”, in welke capaciteit hij vele landen bereisd heeft.

Mevrouw Ridsdel kwam reeds als jong meisje in aanraking met het Leger. Zij is een Hollandsche van geboorte, en afkomstig van Deventer.

Moge God Luit. Kolonel Ridsdel en zijn gezin rijkelijk zegenen. Dat Gods Koninkrijk met de komst van de Kolonels naar Nederlandsch-Indië in bijzondere mate gebaat moge zijn.

J. W. DE GROOT.
Kommandant.

J. L. WEEK
18 — 24 MAART

steken. Aanvankelijk was het water nogal laag, wij trachtten er door te komen, doch wij bemerkten dat het water bezig was sterk te stijgen. Mijn vier metgezellen deden hun uiterste best om beweging in de wagen te krijgen, doch tevergeefs. Daarop riep een van de Officiëren de hulp in van een aantal Zoeloe-vrouwen, die hun hutten aan den oever van de rivier hadden gebouwd. Zichzelf aanmoedigende met heftig schreeuwen spanden een tiental van die vrouwen hun krachten in en..... lichtten de auto geheel uit en door het water en brachten ons veilig aan den anderen kant. Elke vrouw kreeg toen een shilling voor de moeite en zoo dankbaar waren zij daarvoor, dat ze ons vergastten op een oorlogs-dans, zoo onstuimig en wild als ik nooit tevoren had gezien!

In merkwaardige omstandigheden werden wij dikwijls geplaatst. Wij hielden eens een samenkomst in een nederzetting in het noorden van Transvaal. Wij hebben daar een aantal scholen en poliklinieken, terwijl op een uitgestrekte kolonie, op moerbezieboomen de zijderups geteeld wordt. Dien dag waren honderden menschen bijeen gekomen, die allen aandachtig luisterden. Plotseling trad de Vorst binnen, die de gasten van zijn kraal op de hem eigen wijze wilde eeren. In de onmiddellijke nabijheid van de plaats waar wij bijengekomen waren, liet hij een twaalfstal ossen brengen, terwijl hij mij een geweer aanbod en mij vroeg een van de ossen te schieten.

Ik verzocht hem vriendelijk mij te willen verontschuldigen, en de woorden waren mij nog niet uit de mond of hijzelf schoot, zonder het geweer aan den schouder te brengen, maar van de heup, een der ossen neer.

Wij waren gedwongen de bijeenkomst te sluiten, doch dankten God voor de kans die wij hadden gehad om deze arme menschen het Evangelie te brengen.

Men had intusschen den os van zijn huid ontdaan en het duurde niet lang voordat het feestmaal in vollen gang was en het vleesch van den os ge-roosterd werd verslonden.

Onder deze stammen doet het Leger een groot en heerlijk werk, doch de groote massa van het volk verkeert nog in diepe duisternis.

Naar dit land van vele mogelijkheden, en van groote tegenstellingen zullen Majoor en Mevrouw Taylor en hun gezin zich begeven. Moge God hen daar tot grooten zegen stellen.

Op weg naar het Jaarlijksch Congres.

HET GEHEIM VAN DE KNIKKERS.

Een geschiedenis over Zelfverloochening.

Toen hij met een extra-vaart de school uit vloog, kwam Jan Bartels in hevige botsing met een kleine gedaante, die ook naar buiten ging, doch niet rende, maar schuifelde. De schuifelende gestalte vloog tegen den deurpost en Jan wankelde en hield zich nog maar net in evenwicht — anders was hij gevallen.

„Waarom maakte je niet, dat je uit den weg kwam?” begon hij boos. Toen zag hij het gelaat van den jongen, die ongeveer van zijn eigen leeftijd was. Het was bleek en vermaerd en mistroostig.

„Hallo! Wat?” en hij keek wat nauwlettender; „nee, maar, zeg, je huilt toch zeker niet om dat builtje? Wat kinderachtig!”

„Het is niet om de buil — heelemaal niet!” fluisterde de havelooze jongen heesch.

„Wat is er dan!” Geen antwoord.

„O, nou, ga je gang maar, hoor! Ik ga eten. 'k Heb sinds 't ontbijt nog niks gehad,” en hij wendde zich af om te gaan.

De arme jongen mompelde iets. Jan ving een paar woorden op en bleef weer staan.

„Wat zeg je? Kom, voor den dag er mee! Durf jij beweren, dat je niet ontbeten hebt? Durf je dat beweren?” en Jan greep hem bij de schouder en schudde hem eens.

„Laat me gaan! Natuurlijk heb ik van morgen niks gehad; er was niks; nu Moeder dood is, is er haast nooit wat! En ga 't nou maar tegen de andere jongens vertellen, dan kunnen ze me weer uitschelden voor „schooier” en „armoedzaaiër!”

Jan liet den mageren arm los en keek, alsof hij geen tien kon tellen. „Krijg-krijg je dan nooit wat te eten?” vroeg hij met wijd open oogen.

„Als Vader nuchter is, krijgen we soms na vieren wat te eten, maar meestal is hij dronken!”

„Nou, blijf hier effe wachten, tot ik terugkom; beweeg je niet, of ik sla je hoofd er af.” En Jan vloog weg.

„Moeder, wat eten we?” riep hij, toen hij met zoo'n vaart de keuken binnenstootte, dat Moeder de aardappelenpan bijna uit haar handen liet vallen.

„Aardappelen en schelvisch,” was 't korte antwoord. Moeder kende Jan's manier van doen.

„Mag ik vandaag brood met kaas hebben? Dan kan ik op school eten. De meester vindt 't wel goed. Mag het, Moe? Ik heb erge haast.”

„Goed, jongen,” en Moeder sneed hem een paar dikke boterhammen met kaas. Even later vloog hij de straat weer op.

De arme jongen stond nog steeds in z'n hoekje, maar fleurde merkbaar op, toen hij het brood zag.

„Heerlijk!” mompelde hij en Jan vond het zoo fijn, om hem te zien eten, dat hij zijn eigen honger heelemaal vergat.

„Eén keer eten per dag en dat nog niet eens altijd; een rare boel!” mompelde Jan bij zichzelf, toen hij van school weer naar huis stapte.

Een paar dagen later vroeg Jan zijn moeder of ze de kast even open wilde doen; hij wou er wat knikkers uit halen.

Er was geen jongen in de heele buurt, die Jan niet benijdde om z'n knikkers. Ik zou jullie de namen van al de verschillende soorten niet kunnen zeggen, maar dit kan ik jullie wel zeggen, dat er genoeg waren om er een groote bus heelemaal tot den rand toe mee te vullen. Alleen Jan's intieme vrienden mochten die bus wel eens zien. Jan haalde gewoonlijk maar een stuk of tien, twaalf knikkers tegelijk uit de bus, die veilig opgesloten stond in Moeder's kast, waar de thee en de suiker en het beste servies in bewaard werden. Moeder's beste servies was haar trots en glorie; de knikkers waren Jan's trots en glorie.

Den volgenden morgen wilde Jan echter nog meer knikkers hebben.

„Maar, Jan, je hebt er gisteren pas twaalf uit gehaald. Heb je die nu al verloren?” zei Moeder verbaasd.

Jan liet het hoofd hangen en mompelde, dat hij er nog een paar wilde hebben. Den volgenden dag ging het echter precies eender en Moeder vertrouwde het zaakje niet. „Jan, je hebt zeker weer met die vreeselijke straatjongens gespeeld,” zei ze. „En je hebt me beloofd, dat je 't niet zou doen.”

„Ik heb niet met ze gespeeld,” antwoordde Jan, maar hij kreeg zoo'n kleur, dat Moeder

**HEILIGINGS- EN OPWEKKINGS
CONFERENTIES.**

geleid door

KOMMANDANT EN MEVROUW DE GROOT.

bijgestaan door den

CHEF-SECRETARIS EN EEN STAF VAN OFFICIEREN.

BANDOENG	29 MAART	t/m	3 APRIL.
MALANG	14 APRIL	t/m	17 APRIL.
SOERABAJA	19 APRIL	t/m	23 APRIL.
MAGELANG	28 APRIL	t/m	1 MEI.
SEMARANG	3 MEI	t/m	6 MEI.
BATAVIA	12 MEI	t/m	14 MEI.

Muziekkorpsen en Zangbrigades verleen hun medewerking,

Verschillende Sprekers.

Iedereen is hartelijk welkom.

Zie uit naar plaatselijke aankondigingen.

De Chef van den Staf spreekt tot de patienten op de Leprakolonie Semaroen, bij Soerabaja.

vreesde, dat hij geen waarheid sprak; den heelen dag sloeg ze hem bezorgd gade. Hij verborg iets voor haar; daar was ze zeker van. Per ongeluk liet ze den sleutel van de kast in het slot zitten en den volgenden morgen nam Jan de knikkers zonder het aan Moeder te vragen.

Moeder merkte het en dacht: „Morgen zal hij 't me wel vertellen.” De morgen kwam en weer vroeg Jan om knikkers.

„Nee, Jan, ik moet eerst weten, wat je er mee doet. Geen eerlijke jongen kan je in een week tijd al die knikkers hebben afgewonnen; de bus is bijna leeg.”

„Moeder ik kan 't u niet vertellen; ik heb beloofd —”

„Jan, als je 't me niet zegt, zal ik er met je vader over moeten spreken en dan zullen we eens zien wat hij zegt.”

Nu was Jan's vader een dier menschen, die het zeer eens zijn met het woord: „Die men liefheeft, kastijdt men”. Jan kleurde nog dieper en zijn lippen trilden.

„Nou, Moeder,” riep hij wanhopig, „kom dan mee en kijk zelf, wat ik er mee doe; kom gauw, gauw! want anders denkt hij dat ik wegblijf!”

Heel verwonderd zette Juffrouw Bartels haar hoed op en deed haar mantel aan en volgde Jan de straat op. Jan liet het hoofd hangen, alsof hij een dief was, op weg naar de gevangenis.

Op den hoek van de straat, half verborgen achter een lantaarnpaal, hurkte een havelooze figuur; een jongen, blauw van de koude. Zoodra hij Jan zag, stond hij haastig op en liep hem een paar passen tegemoet, maar toen

hij Juffrouw Bartels zag, trad hij weer terug. Jan greep hem echter bij den arm en trok hem in het licht.

„Dit is de jongen, aan wien ik mijn knikkers heb gegeven!” zei hij met heesche stem. „Ik kon immers niet anders? Hij krijgt haast nooit wat te eten — alleen als z'n vader niet dronken is! Moet u 'em zien! Hij is half verhongerd en zoo komt ie op school. Ik — ik kon het niet hebben; moest ik hem dan maar van honger dood laten gaan?”

„O, Juffrouw, wees niet kwaad op hem. Hij heeft me zoo geholpen! Al z'n mooie knikkers heeft ie mij gegeven en een jongen kocht ze elken morgen van me, zoodat ik een kop koffie en een broodje kon koopen. Wees niet kwaad op hem, Juffrouw!”

De tranen sprongen Juffrouw Bartels in de oogen, terwijl ze van den eenen jongen naar den anderen keek. Toen wendde ze zich tot haar zoon, die half trotsch, half beschaamd toekeek. „Jan,” zei ze en haar stem beefde, „je hebt me een les geleerd. Ik ben maar m'n eigen gangetje gegaan en heb niet gedacht aan al de ellende en het lijden om me heen. Hij zal nooit meer een maaltijd missen of,” en ze keek naar zijn havelooze pakje, „een goed pak kleeren, zoolang hij leeft!”

En ze heeft woord gehouden. De beide jongens zijn nu mannen. De arme Ko vergeet nooit, dat hij z'n kans in het leven — en misschien wel het leven zelf — te danken heeft aan Jan Bartels' knikkers.

Dat was Jan's eerste echte, praktische daad van zelfverloochening. En allen, die dit lezen, kunnen het Leger helpen om andere „Ko's” te helpen, door in de komende Aanvraag hun uiterste best te doen.

KAMPVUUR BANDOENG.

Kampvuur! Als een padvindster of een padvinder dat woord hoort, kunt U er zeker van zijn, dat er een glimlach op haar of zijn gelaat verschijnt.

Zoo was het ook met ons, toen de Leidster ons op de wekelijksche parade vertelde, dat er een kampvuur zou gehouden worden.

Je kan ook haast niets fijners bedenken, dan een kampvuur; dien gezelligen avond, als alle padvindsters genoegelijk om het vuur geschaard, verschillende voordrachten doen en versjes zingen.

Eindelijk was de langverwachte dag aangebroken. „Meisjes”, zei de Leidster Zaterdagmiddag die aan den avond vooraf ging, „gaan jullie nu maar vast wat hout hakken voor van avond en weet je wat, laten we zoodra het hout klaar is vast een vuur aanmaken, dan kunnen we aardappelen gaan poffen, vinden jullie het goed?”

„Natuurlijk Leidster, hoe kunt U ons dat nog vragen?” Dan maar gauw aan den slag. Stukken hout werden er aangedragen, om in kleine stukjes en in heel kleine splinter-tjes gesneden te worden, dat was om het vuur vlug te laten branden; de groote stukken werden er later op gedaan.

Alle padvindsters, de zonnestralen niet te vergeten, waren spoedig met al hun aandacht aan dat prettige werkje bezig.

Kampvuur, die gedachte vervulde allen. Als het nu maar niet gaat regenen — Want er kwamen al donkere wolken opzetten en..... het begon te druppelen. O, wat jammer, wat jammer, dat het regende, als het 's avonds maar droog zou zijn, dan was het niet zoo erg. Maar, we hoefden niet bang te zijn, want toen de Leidster even kwam kijken of alles goed ging, zei ze:

„Jullie hoeven je niet ongerust te maken, want al regent het ook nog zoo hard, het kampvuur gaat toch wel door, hoor. We kunnen een vuurtje aanleggen in de leegstaande garage, daar is geen brandgevaar en al is het dan ook niet buitenshuis, het zal toch wel een gezellige avond worden; denk jullie ook niet?”

„Jawel, Leidster!” Toen klonk er een gefluister van:

„Zeg, hoor je het? 't Kampvuur gaat toch door, leuk, hé?” „Nou fijn!” Twee van de meisjes maakten vast alles gereed in de garage en net was het vuur aan of ..... de regen hield op.

Dus was alle moeite voor niets geweest; maar daarom niet getreurd.

Een padvindster lacht onder alle omstandigheden.

Het meeste vuur werd naar buiten gebracht en het duurde niet lang, of 't laaide weer vroolijk op. Een klein beetje vuur lieten we in de garage liggen om, als het uitgebrand was, de aardappels in de heete asch te leggen.

Dit was nog maar het begin van de pret die ons te wachten stond, het leukste moest nog komen.

Ik denk niet, dat ik al het leuke van den avond zoo precies op kan schrijven als het gebeurd is, maar ik zal het toch probeeren.

Het begon zoo langzamerhand wat donkerder te worden en de padvindsters zetten zich om het kampvuur neer. Om zeven uur zou het beginnen. De Leidster bracht nog wat roode en witte kaarsen om de Kerststemming te verhoogen en de pret begon.

Onze Assistent-Leidster haalde haar gitaar te voorschijn en de avond werd begonnen met het altijd weer mooie lied: „Stille nacht, Heilige nacht”.

O, wat klonk dat mooi en vredig in den stillen avond, niets hoorde je dan alleen de prettige, heldere stemmen van de meisjes.....

Onze Geestelijk Sergeante wist een mooi gedicht, dat ze voor ons opzei. Er werden nog enkele versjes voorgedragen en een heeleboel spelletjes gedaan.

Het was al bijna 9 uur geworden en de Leidster vond, dat het nu tijd was, om het kampvuur te sluiten. We zongen nog eens en nadat de Geestelijk Sergeante een gebed uitgesproken had, gingen we allen opperuumd en dankbaar naar huis.

Meisjes, jongens, die nog niet bij de padvinderij behooren, wacht niet langer, maar sluit u bij ons aan.

Padvindster W. Loois.